



STARÁ BĚČKOVÁ
LEGENDA

SHIGOR BIRDMAN

**STARÁ BÉČKOVÁ
LEGENDA
SHIGOR BIRDMAN**

**STARÁ BÉČKOVÁ
LEGENDA
SHIGOR BIRDMAN**



MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Shigor Birdman, 2023

Cover © Filip Štorch, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-440-4 (pdf)

Mé čarodějnicí za všechno to uvařené kafe

Následující text byl získán na začátku sedmého věku během nebezpečné výpravy do zakázané zóny Norportský kráter. O autorovi nemůže být pochyb a má jít o jeho osobní deníky, které jsou restaurátorským oddělením postupně dešifrovány.

Kromě oprav vyslovených, do očí bijících pravopisných chyb nebyl samotný text nijak modifikován, aby byla zachována jeho autentičnost. Na začátek jednotlivých kapitol byly nicméně doplněny citáty z dobových encyklopedií, případně přesná znění odkazovaných novinových článků, poskytující těm z našich bratrů, kteří se k nám přidali až po začátku sedmého věku, dodatečné informace, které autor nepovažoval za nutné v textu důkladněji vysvětlit.

Na jednu stranu jde o cenný a v podstatě autentický historický pramen dokumentující začátky Velkého kataklyzmatu, zajímavý především ve srovnání s oficiální verzí určenou našemu institutu, zachráněnou po zkáze světů Veronikou Norportskou, která byla autorem vytvořena později na základě této jeho původní verze.

Nicméně považujeme za nutné varovat především ty čtenáře oficiální verze, kteří byli znechuceni její literární kvalitou a označili ji za nesmyslný, nadsazený akční brak. Autorova osobní verze je často ještě mnohem fantastičtější, plná básnické licence hraničící s klinickým sebeklamem, vychloubání a matoucích narážek na dění dávno minulé.

Informace o existenci tohoto díla a o faktu, že ho náš institut získal, je důvěrná, omezená pouze na institut a prověřené bratry historiky. Samotný text obsahuje velké množství informací a nářek, kvůli nimž musí, přes aktuální vizi našeho institutu o větší otevřenosti vůči veřejnosti, zůstat utajen.

Navíc existuje velmi reálné riziko, že Bý Velké kataklyzma přežil a přišel by nám, jak by sám řekl, „rozkopat držky“.

PROLOG

Voněla po medu. Jasně jsem ji ucítil v prvním okamžiku, kdy jsem vlezl do baru, i přes hustou atmosféru tvořenou kouřem, zápachem rozlitého chlastu a hromadným oděrem opilců, okořeněnou trochou štiplavého smradu pekelné síry. Voněla po medu... jako sladká lep-kavá past, s nenápadným náznakem výkalů z hromady sraček trpěli-vě číhajících poblíž, aby se sesypaly na hlavu nadrženého pitomce, který by neodolal a zkusil se na ni přilepit. Takže jsem samozřejmě vyrazil přímo k baru, sedl si vedle ní, položil na pult desetidolarovku a přikázal barmanovi: „Irish Mist. Dvojitou.“

Pobaveně se na mě podívala, přejela mě pohledem a poznamenala: „Medový likér? Na takové pití bych tě netipovala.“

Otočil jsem se k ní, pokrčil rameny a ušklíbl se: „Jsem mlsoun a mám rád sladký. Každý má své.“

Takhle zblízka byla vůně medu slabší, přepálená silnou lacinou voňavkou, která moc neseseděla k jejímu oblečení – šaty, jaké dáma z vyšší společnosti považovala za vhodné na dobrodružnou výpravu do nočního města, mnohem kvalitnější, než by si mohla dovolit průměrná šlapka, mnohem nápadnější a vyzývavější, než co by si na sebe vzaly normální ženské na lov chlapů nebo při chuti na trochu alkoholu. Tvářička, která by byla celkem hezká sama o sobě i bez make-upu, a pro obyčejné lidi neviditelná maskující záře.

Elegance, příslib sladkého hříchu... a lep-kavá medová past.

„Tady máš, Bý,“ zabručel barman, šoupl přede mě sklenku a odšoural se do diskrétní vzdálenosti. Upřel jsem svou pozornost na tekutinu uvnitř a s úsměvem jsem skleničku uchopil.

Pozvedla obočí. „Bý?“

Přivoněl jsem. „Tak mi všichni říkají. Protože mám rád med a sladký a protože mám béčko v iniciálách.“

Obrátil jsem se k ní a pozvedl sklenku: „Tak na zdraví, krásná neznámá.“

„Wanda,“ opravila mě a přitukla si se mnou podle barvy a vůně kolou s rumem.

Upil jsem předraženého, ale zatraceně dobrého likéru a někde v pozadí se ozval hlásek, který mi zase jednou připomněl, že bych si měl najít nějakou práci, jinak budu muset časem přejít na něco lacinějšího a horšího. Pracuju na tom, zavrčel jsem v duchu a zadíval se na Wandu.

„Seš tu nová,“ prohlásil jsem.

„Občas to chce změnu, podívat se na nová místa, poznat nové lidi...“ usmála se na mě a zamávala poloprázdnou skleničkou, až se jí prsa zahoupala.

Pokýval jsem chápavě hlavou a pokračoval: „... zažít něco nového. Ale myslel jsem nová ve městě, ne tady v Alchlastomii. Razítka na imigračních papírech ještě nestačily uschnout, co?“

Zaváhala a zamaskovala to dopitím svého drinku. Odložila prázdnou sklenku a vytočila šarm na maximum.

„V podstatě. Nový začátek, nový život, hledání nových přátel... a zážitků.“

Výzva... příslib... hlad...

„V tom případě hodně štěstí. Norport nesedne každému.“

Dorazil jsem pravý med s falešnou whisky, položil sklenku na pult a zamyšleně ji začal studovat.

Nevydržela dlouho.

„Normálně by teď nastala chvíle, kdy se mě chlap zeptá, co to piju, a koupí mi další,“ nadhodila hravě.

Usmál jsem se na ni.

„Nebudu zapírat, že o tom nepřemýšlím, ale víš, jak to někdy chodí. Z jednoho koupeního drinku jsou dva, pak tři, pak se vymyslí ně-

jaká záminka, proč jít jinam... A taky to může pokračovat žhavým, možná lehce perverzním sexem na prvním vhodným místě...“

„Možná, i takové věci se stávají.“

Tmavě hnědé, až skoro černé oči se jí podivně zatřpytily a rozdělily. Hlad. Chtíč. Med.

Ačkoli mé vnitřní zvíře tvrdě spalo, pomyslně mu z ničeho nic zakručelo v břiše, zavrtělo se a ze spánku mlsně oblízlo.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jenže pak by se taky mohlo stát, že mě v nejlepším chytneš, zakousneš se mi do krku a narveš mi něco ošklivého na místo, kam nepustím ani svého doktora, a o to já moc nestojím.“

Šarm, krása a příslib sladkých radovánek, vše se na její tváři na moment rozmazalo, než se neochotně a nejistě vrátilo zpátky.

„Cože? Ty...“ Falešný, nejistý smích. „Ty si myslíš, že jsem transka? Já vím, že je jich tohle město plné, ale...“ narovнала se, vystrčila výstavní kozy a naprala do mě vše, co její laciný šarm a nadpřirozené feromony dokázaly.

Zavrtěl jsem hlavou a přestal se usmívat. Tíše, ale důrazně jsem ji přerušil.

„Nemluvím o penisu. Ovipositor, kladélko nebo jak tý součásti své anatomie říkáš... Opravdu nestojím o to, abych zůstal ležet paralyzovanéj v nějaký tmavý díře a cítil, jak se ve mně klubou tvoje ošklivé děťátka a žerou mě zažíva zevnitř.“

Šok. Strach. Vztek. Pootevřená ústa, bílé pravidelné zoubky, které na chvíličku nabraly tvary kusadel.

„Co to...“ začala prskat.

„Nech toho,“ zarazil jsem ji otráveně. „Vím, co seš zač. Z hlediska krátkodobýho zisku bych možná měl hrát dál, nechat se sbalit a pak tě sebrat v nejlepším. Ale kdoví, možná ti křivdím. A už dlouho jsem neudělal žádný dobrej skutek, takže ti místo toho dám dobře míněnou radu, holka. Seber se a vypadni z města. Lodí, luftem, vlakem nebo nějakou dírou, kterou tě sem nějaký blbec propašoval, protože se mi nechce věřit, že bys takhle dokázala prolízt normální

imigrací. Norport není pro každého, a i když je to v jádru špinavý a prohnitý město, některý věci bereme fakt vážně. Žádní bohové, žádný příšery, jen lidi, kteří chtějí žít a budovat lepší, i když špinavej a převážně ožralej zítřek. I kdyby ses snažila hrát si na člověka, nevěřím, že dokážeš zapadnout. Dřív nebo později neodoláš a pak bude další a další, až natrefíš na někoho, kdo bude chybět, nebo se prostě lidi začnou ptát, jestli se náhodou v poslední době neztrácí nějak moc chlapů.“

Pokusila se něco namítnout, ale gestem jsem ji zarazil a pokračoval, už ne otráveně, ale s pomalu stupňovanou výhrůžkou: „A pak, když budeš mít štěstí, navštíví tě policejní SWAT tým a s další dávkou štěstí tě rozstřílí na kusy a pošle zpátky do Stínů. Když budeš mít štěstí míň, strčí tě tiše na univerzitu do laboratoře nějakýho šílenýho vědátora. A když budeš mít, holka, kurva velkou smůlu, sebereš někoho, kdo má kamarády, co mě znají, a ti mi zaplatí, abych tě našel a zastavil. A to nechceš. To fakt nechceš...“ usmál jsem se samolibě a štouchl ji do nosu. Nejen prstem. Na kratičkou chvíli jsem jí ukázal náznak toho, co v sobě nosím já a co vidím v ní. Ne příšeru maskovanou za krásnou ženskou, ale kořist, sladkou medovou pochoutku.

Vyděšeně zalapala po dechu a její chatrné maskování za člověka málem selhalo. Hbitě seskočila z barové stoličky, neúspěšně se mi pokusila věnovat vzteklý výhrůžný pohled a pak našťvaně odkráčela... a měla co dělat, aby se nedala na útěk.

Vesele jsem se ušklíbl. Cítil jsem se dobře, skoro tak dobře jako za starých časů. Z hlubin mé paměti vyskočila vzpomínka, jak jsme často všichni čtyři sedávali v podobných hospodách, chlastali a dělali si legraci, že když mají příšery noční můry, zdá se jim o nás... a pak jsme se samozřejmě pohádali, koho se bojí nejvíc. Raději jsem to všechno, vzpomínky i chutě, zarazil zpátky tak hluboko, jak to jen šlo, vytáhl jsem další bankovku a zamával na barmana. „Ještě jednu dvojitou.“

Přinesl mi sklenku a zavrtěl hlavou.

„To bylo rychlý, Bý, i na tebe. Normálně ti baby vynadají a zdrhnou tak po druhým třetím rande. Někdy si říkám, jak to děláš. Nemyslím to, jak od tebe nakonec zdrhnou, ale jak to děláš, že na tebe sedaj jako mouchy na hovno.“

„Mouchy na hovno? Spíš jako vosy na med,“ zavrčel jsem. „Ale je to jednoduchý, Tome. Ženský prostě maj rády sebevědomý chlapy.“

„Ty nejses sebevědomej,“ zavrčel olysalou hlavou starý Koktejlový Thomas. „Ty seš arogantní hajzl, to je něco jinýho. Seš tak arogantní, že jestli budou někdy točit film o prastarých bozích, mohl bys z fleku hrát Aroganci.“

„Budu to brát jako lichotku.“

„To nebyla lichotka, Bý, ale ber to, jak chceš.“ Zaváhal. „Nebyla to normální baba, co?“

„Kdo v tomhle městě je normální, Tome? Kam se podíváš, všude jsou magoři, příšery a monstra, co si zkouší víc nebo míň úspěšně hrát na lidi. Celý tohle blbý město je na tom postavený. Ty, já, skoro všichni tady...“

„Já ne,“ namítl Thomas. „Já se v tomhle městě narodil a vyrostl.“

Nebral jsem mu iluze. S tím, jak byl starý, to bylo skoro nemožné, ale spousta imigrantů, kteří dostanou krycí identitu, se jí usilovně drží a snaží se v ní žít, až tomu sami uvěří. U některých to jde tak daleko, že přestanou na příšery, magii a všechno další svinstvo věřit nebo jsou přesvědčení, že je to jen záležitost vnějších, bezpečně vzdálených světů. A to nemluvím o těch chudácích, kterým při imigraci zapomínací placení městem pro jistotu proberou palici úplně na dřev a udělají z nich totální výmazy.

A tak jsem jen pokrčil rameny.

„Bylo na ní něco divného,“ pokračoval Thomas. „Radši jsem jí namíchal jako welcome drink Nebeské martini... trojité. Ale jen znamenala, že sice dobré, ale na ni trochu moc mdlé a že by radši kolu s dvojitým námořním.“

„Zbytečně jsi vyplýval svícenou vodu,“ řekl jsem mu. „Nemá v sobě démonickou krev, aby jí to vypálilo tlamu. I kdyby byla jako

někteří kretění démoni, co se hecujou, jak málo si ji troufnou naředit. Na potvory jejího typu to nefunguje, maximálně je to zpomalí. Stejně jsem nepochopil, proč vůbec něco takovýho prodáváš.“

„Protože mám zákazníky, jako jsi ty, na které alkohol skoro nefunguje, pokud ho nepijou opravdu ve velkém. Ale přidej trochu svěcená a hned to jde rychleji,“ usmál se.

Protáhl jsem ksicht. Sice to dávalo smysl, ale fuj. Víím, jak se svěcená voda dělá.

„Navíc jsou lidi, kteří si prostě nemůžou pomoci a chtějí zkusit něco, co je ve městě zakázaný. Ale ta ženská... byla něco? Něco špatnýho?“

„Jo. Vosí královna, nebo spíš princezna. Rozhodně bych nedoporučoval dát si s ní někde rychlovku. Jedině že bys měl chuť na menší nebo větší... hm, vlastně spíš pořádně velkou perverzičku a důkladně ji přivázal.“

„Tak proč jsi ji nesbalil? To přece občas děláš, ne?“

Povzdychl jsem si. „Protože, Tome, možná jí křivdím. Možná je to jen další příšera z vnitřních nebo vnějších světů, co si chce zkusit iluzi normálního pozemského života v Norportu.“

„Ale ty si to nemyslíš.“

„Poradil jsem jí, ať vypadne z města. Pokud zůstane, nemyslím si, že se vydrží dlouho ovládat. Kdyby se tu zas ukázala, možná bys měl radši varovat některý blbější štamgasty. Bude mít tendence vybírat si velký silný chlapy nebo vyslovený tlustochy.“

Thomas pokýval hlavou. „Tak to už chápu, co na tobě viděla.“

Vytřeštil jsem na něj oči... a pak jsem je sklopil ke svému břichu, které bylo nějak větší, než by být mělo. Hm. Asi by to opravdu chtělo víc pohybu a míň chlastání, pomyslel jsem si otráveně.

„A když někoho sbalí?“

Pokrčil jsem rameny. „Bude za ni větší odměna.“

Thomas se na mě znechuceně podíval. Ale on má prosperující bar a mě čekalo placení daní, nájmu, splátky pár dluhů... a obě peněženky byly nechutně prázdné.

„Ještě jednu mlhu?“ zeptal se. Zavrtěl jsem hlavou a přešel očima po baru, zatímco jsem si v duchu vyvolával vzpomínky na svůj příchod a na zápach síry, který jsem kvůli medovému příslibu chutného zákusku ignoroval.

Ale špatně maskovaný – tím pádem v téhle části města potenciální kořist nebo klient – návštěvník s pekelnou krví už zmizel. Zůstala mi jen nezřetelná vzpomínka na malého ošklivého chlápka u jednoho ze stolů, který by podle všeho Thomasovo martini opravdu neoceňil. Pokrčil jsem rameny, vstal a vyrazil do ulic za prací... nebo spíš domů, k pár láhvím rumu a možná nějaké staré pašované detektivce, kterou jsem ještě nečetl.

HLADOVÁ KRÁLOVNA A LENIVÝ DETEKTIV

Norport, starším názvem Noir Port, Puerto Noir či Černý přístav. Městský stát, důležitý zdroj uhlí, ropných produktů a průmyslových výrobků. Sekundární export: cukrová třtina, rum, dinosauří kůže, sádlo a maso z přilehlých rozsáhlých bažin. Dlouhodobě pod vládou silně autoritářské kliky, takzvaných zakladatelů, kteří tvrdě kontrolují přístup do města a prosazují na poměry vnitřních světů nezvykle přísné zákony. Oficiálně je vstup do města povolen pouze čistým lidem nebo entitám, které se za ně dokážou vydávat natolik dobře, že jsou schopné projít nechvalně proslulým norportským imigračním procesem. Přes pověst místa, kde se dá sehnat a zažít vše, není návštěva Norportu bez předchozí důkladné přípravy doporučována.

Vandrákův průvodce světy, edice 6V–11

Seděl jsem rozvalený u pracovního stolu, na kterém se válely zbytky genocidy balíku sladkých medových rohlíčků se šlehačkou a rozebraný revolver. Ačkoli střelné zbraně moc nepoužívám, k soukromému detektivovi tak nějak patří, klienti je očekávají a občas vhodně zamířená kulka ušetří spoustu práce. Jak se mi do mechanismu mohl dostat mléčný karamel, jsem teda fakt nechápal, ale aspoň jsem měl pocit, že něco dělám. Přesněji řečeno jsem oknem pozoroval dění na ulici, kde paničky venčící své čivavy a trpasličí velociraptory postávaly pod zčernalými deštníky a čekaly, až se přehánka uklidní. Spíš než dešťové kapky padaly z oblohy černé kašovitě chu-

chvalce, popel z už zase dýmající sopky smíšený se smogem a slepený tou trochou vody dohromady. Norport, pardon, Noir Port, Černý přístav, bránil své jméno ze všech sil, přes veškerou pochybnou snahu technických služeb udržovat naši krásnou malou fašistickou utopii čistou a nablýskanou.

Obloha skoro neustále zatažená oblaky smogu nebo sopečného prachu byla ve skutečnosti jedním z lákadel města, aspoň pro specifický typ imigrantů. Stačilo věnovat trochu pozornosti relativně přesné předpovědi počasí v rádiu a i průměrný upír se mohl celkem bezpečně procházet přes den po ulici, protože sluneční paprsky vyčerpané snahou prorazit skrz hustou kaši už většinou neměly dost sil, aby nositele pekelných krevních linií něčím ohrozily. Většina městských démonů nepotřebovala nic víc než trochu krému s ochranným faktorem.

A jelikož mraky v noci spát nechodily, stejným způsobem omezovaly i měsíční záři.

Staré pozemské detektivní legendy často popisovaly situaci, v jaké jsem se zrovna nacházel. Soukromý detektiv, dluhy, bez práce, kolem slídící nepřátelé a věřitelé, ale vždycky se nakonec objeví nějaký případ, který mu umožní z průseru vybruslit a vydělat si dost na laciný chlast a doutníky. Většinou do toho byla zapletená nějaká krásná ženská, mafiáni a intriky, čehož bylo tohle město plné... Ale začal jsem být přesvědčený, že samo to nepřijde a já budu muset nějaký dobrý případ shánět aktivně sám. Nebo vzít nějakou riskantní, ale dobře placenou bokovku, ideálně někde mimo město, možná venku v bažinách, kde bylo hnusně horko, všude samí hmyzáci a pitomí hladoví dinosauři.

Znechucovalo mě to. Uráželo. Budu s tím muset začít něco dělat, zavrčel jsem si pod vousy. V poslední době moje lenivost a vybíravost dosáhly takové úrovně, že už se za mnou klienti ani neobtěžovali chodit. Na jednu stranu mi to zas tolik nevadilo, ale pokud se neobjeví něco zajímavého, budu muset zvážít přesně takovou nechutnou práci, jaké jsem se chtěl za každou cenu vyhnout. Rozjímání

o tom, jestli přece jen nezvednu zadek a nepůjdu se po nějaké práci sám podívat, přerušilo otravné drnění telefonu.

„Bý, jde ti klientka, tak se dej do pucu, ty starej ožralo, a snaž se udělat dobrej dojem,“ zasyčela na mě ježibaba Vasilisa, která v kancelářském komplexu dělá něco jako recepční a příležitostnou sekretářku těm z nás, kteří na vlastní ozdobu a asistentku nemají peníze nebo chuť. Než jsem stačil babě něco odseknout, položila mi to.

Sundal jsem nohy ze stolu a shrnul odpadky, málem i se součástkami revolveru, do koše. Klobouk, dvoudenní strniště (ve skutečnosti jsem se ráno holil, ale jsem ten typ, který má buď hustý plnovous, nebo na sebe musí vzít něco ostrého několikrát denně), výhrůžně vypadající revolver na stole, zachmuřeně a profesionálně se tvářící drsný vyšetřovatel, na kterého sice přišly těžké časy... To půjde.

Zahlédl jsem ženskou siluetu skrze skleněné dveře s nápisem *B & D Vyšetřovací služba*, s děčkem několikrát přeškrtným vybledlou fi-xou, a uvědomil jsem si, že výměna cedule je jedna z věcí, co pořád odkládám. Jako by se mi nechtělo udělat definitivní čáru za minulostí.

Dveře cvakly a dovnitř vstoupil pořádný průser ve střízlivém kostýmku na vysokých podpatcích a s pečlivě naondulovaným účesem. Kotel sraček, do kterého jsem se včera málem namočil, mě zjevně dohnal.

Ale pak jsem si uvědomil, že tohle není vosa Wanda. Byla jí hodně podobná, v obličejí i postavou, ale tohle byla jiná ženská. Trochu starší, vyrovnaná, sebevědomá dáma.

A nevoněla po medu.

„Detektiv Edger? Byl jste mi doporučen jako nejlepší ve svém oboru,“ prohlásila, rukou zarazila dvě imitace goril v obleku, které byly ve svém oboru snad ještě větší klíšé než já ve svém, zavřela jim dveře mé kanceláře před nosem a zamířila bez vyzvání přímo k židli pro návštěvníky.

Nos mě upozornil na závan pekelné síry.

„Má sestra byla včera večer unesena. Chci, abyste ji našel.“

„Únosy nejsou typ případů, kterým bych se normálně věnoval. Byla jste na policii?“

Nakrčila nosík. „Byla, ale se vší úctou k ochráncům pořádku našeho města k nim nemám příliš velkou důvěru. Byl jste mi doporučen jako nejlepší, i s varováním, že se nebudete takového případu chtít ujmout. Ale každý má svou cenu, pane Edgere,“ prohlásila, vytáhla z kabelky svazek bankovek a položila ho přede mě. Telefon v tu chvíli varovně zacinkal, ale já ho šťastně ignoroval.

Ty prachy vypadaly nechutně lákavě, skoro jako smetanový dort politý medovým karamellem. Ten paklík by pokryl mé normální občanské povinnosti a účty z cukráren a barů na slušnou dobu, takže jsem ho opravdu chtěl přesunout k sobě do kapsy, ale...

Zjevně si mého pokušení všimla, protože se vítězoslavně usmála a otevřela ústa, aby mě zasypala informacemi. Minimálně část z nich jsem už znal, ale řekl jsem si, že ji nechám mluvit.

Bohužel kotel sraček nad mou hlavou zabublal a přetekl v podobě dvou obyčejných policajtů, dokonce v uniformách, kteří mi přes námitky obou goril na chodbě vrazili do kanceláře.

A jeden z nich hned vítězoslavně spustil tirádu, kterou si musel nacvičovat celou cestu nahoru po schodech: „Howarde Edgere, zatýkáme vás pro podezření z únosu slečny Wandy Innsernové! Pokud nebudete klást odpor a hned nám řeknete, kde ji držíte, bude vám to u soudu přičteno k dobru!“ Sestra slečny Wandy Innsernové na mě vytřeštila oči a vyskočila na nohy, čímž policajtovi zabránila v pokračování.

„Hej, dámo, co tady sakra děláte? Říkali jsme vám, že máte počkat, dokud se vám neozve!“

„A jak jste ho tak rychle našla?“ podivil se jeho kolega stojící u dveří s lacinou policejní osmatřicítkou namířenou spíš na svého kolegu než na mě.

„Ty mizero!“ zasyčela na mě vztekle má téměř klientka. „Co jsi udělal s Wandou?“

„Neklaďte odpor a nesnažte se zapírat! Máme svědky, kteří vás včera viděli spolu. Po vašem rozhovoru odešla zjevně rozčilená a vy

jste ji krátce poté následoval!“ deklamoval první policajt. Chraňte mě, bohové, které znám i ti, na které nevěřím, před takovými amatéry...

„Pozor, má bouchačku!“ varoval ho druhý při pohledu na rozebraný revolver na mém stole.

„Všichni držte chvíli hubu!“ přikázal jsem jim a dal do toho víc síly než obvykle. Na okamžik se vážně zarazili a jen na mě prázdně čuměli. Sebevědomý velitelský hlas, tak užitečný v minulých životech, mě zase jednou nezklamal.

Postavil jsem se, nadechl se a ukázal prstem na policajta před sebou. „Nejdřív dáma, pak se budu věnovat vám.“

Prst se přesunul na dámu. „Včera jsem v baru narazil na ženskou, která mohla být, podle fyzické podoby, vaše sestra. Pokusila se mě sbalit, já ji odmítl, což ji naštvalo, a tak odešla zkusit štěstí jinam. Od té doby jsem ji neviděl.“

Zpátky k policajtům. „Jsem občan první kategorie, nemůžete mě zatknout bez zatykače. Dokud si ho nepořídíte, odmítám s vámi cokoli dalšího řešit a cokoli vám říct.“

„A kdo říká, že zatykač nemáme?“ vyprskl na mě amatérský herec aspirující na roli policisty ve špatné parodii.

„Já! Protože moje jméno je na indexu speciálních osob, a kdyby už vám na mě nějaký soudce podepsal zatykač, vy dva byste stáli venku, udržovali kordon, říkali náhodným kolemjdoucím, že se nic neděje, a zatýkal by mě SWAT tým!“

To je zarazilo skoro víc než můj předchozí příkaz. Pro obyčejné policajty byl městský SWAT tým oficiálně totéž, co pro civilisty – speciální zásahová jednotka pro problémové zločince. Ti chytří se tvářili, že tomu věří, ti hloupější se snažili vyznamenat, aby se do elitní jednotky dostali. Minimálně ale všichni znali tu nejběžnější přezdívku, kterou SWAT měl. Plácačka na čarodějnice. A i hodně hloupí policajti, jako ty dva ukázkové exempláře v mé kanceláři, věděli, že ve městě se dějí věci, které se oficiálně nikdy nepřiznají.

„Na takový kecý...“ začal kandidát na cenu o nejlépejšího policajta roku, ale jeho kolega ho zarazil. „Co když má pravdu, Freddy?

Říkal jsem ti, že se máme stavit na stanici, ale tys chtěl běžet rovnou sem, aby nám nezdrhl.“

„Cos udělal s mou sestrou?“ našla hlas má stále ještě nepojmenovaná, nejspíš už neklientka.

„Mlčet a čekat, až budete na řadě, dámo!“ odrazil jsem ji a ukázal prstem na hyperaktivního policajta.

„Buď se seberte a vypadněte, nebo si zavolejte na stanici o zatykač a SWAT tým. Ta věc před váma na stole je telefon. Dokonce vám ani nepošlu účet za hovor. Teď sáhnu do kapsy a něco vytáhnu,“ varoval jsem ho. Nečekal jsem na reakci, strčil ruku do kapsy kalhot a nahmatal peněženku, tu druhou, důležitější a v normálním světě neexistující, a zalovil v ní prsty. Bylo snadné najít minci, kterou jsem potřeboval, protože peněženka byla jinak prakticky prázdná a hledaná mince byla asi jediná, která měla ve městě nějakou cenu.

Ukázal jsem jim velkou stříbrnou minci s obrazem přísně se tvářícího fousatého dědka. Podoba policejního komisaře byla nezapomenutelná a podle reakce policajta nejspíš alespoň jednou stál tváří v tvář originálu, aby si poslechl, jakou ostudu dělá uniformě.

„Zmizte, nebo telefonujte, je mi to jedno,“ řekl jsem mu už normálním tónem. Párkrát polkl a pak zvedl telefon. Napůl jsem čekal, že srazí podpatky a odtáhne na okrsek, ale takové štěstí jsem prostě neměl. Strčil jsem minci, jedinou zbývající památku na dobu své vlastní policejní služby ve SWAT týmu, zpátky do kapsy do pomyslné peněženky.

Zatímco se jeden policajt zajímavě snažil prokousat skrz policejní telefonní byrokratický aparát a druhý se nervózně pokoušel hlídat mě i dvě mručící gorily na chodbě, začal jsem se zase věnovat dámě. Byla rudá vzteky a dalo se čekat, že jí každou chvíli půjde pára z uší.

„Pokud je Wanda opravdu vaše sestra, dámo, moc dobře víte, co je zač,“ řekl jsem jí tiše, ale důrazně. Musel jsem nějak proniknout přes její vztek, protože jsem tušil, že v kotli ještě něco málo zbývalo.

„A moc dobře víte, proč se mě snažila sbalit a co by se mnou udělala!“ Štouchl jsem do ní prstem a... nic. Totálně bezvýrazná vanilka.

Čekal jsem další vosu, mnohem lépe aklimatizovanou na život ve městě, dobře zamaskovanou a ovládající se, ne obyčejnou ženskou, na jakou jsem už opravdu dlouho ve městě nenarazil. Dokonalý výmaz. Práce, na kterou muselo být imigrační hrdé.

„Nemám tušení, na co narážíte, vy mizero,“ zasyčela na mě. „Ale na vašem místě bych se policii rovnou přiznala, protože pokud neuspěje zákon, nastoupí zaměstnanci mého manžela!“

„A váš manžel je?“ Ne snad, že bych to s ohledem na gorily na chodbě nedokázal alespoň přibližně odhadnout.

„Julius Archmustela!“ oznámila mi vítězoslavně a zjevně si hodlala vychutnat mou paniku.

Uznávám, že být obyčejný detektiv, být občan první třídy, paniku bych možná ucítil. Kotel byl zjevně bezedný a červí dírou napojený na dimenzi, kterou nějaký bláznivý vědátor nebo čaroděj kompletně transmutoval na fekálie, nejspíš při hledání toaletního papíru mudrců.

Netušil jsem, jak Julda Arcitchoř ke svému jménu přišel. Svině koncovka. Tipoval bych, že chtěl být *mustelus*, tedy žralok. S latinou byl ten zásadní problém, že se z ní v paměťových archivech z nějakého důvodu dochovaly převážně jen jména zvířat a kostí. Možná to Julda popletl sám, možná mu to spletli na imigračním, ale nutno uznat, že si z toho boss jednoho z větších mafiánských gangů ve městě, pardon, jeden z nejtíhodnějších podnikatelů a členů městské rady velkou hlavu nedělal a jeho pouliční odnož si časem začala hrdě říkat *Pekelné lasičky*.

Nemohl jsem si pomoci, ale musel jsem s Pekelnými lasičkami cítit určitou spřízněnost. Pro pekelné parchanty, sirotky z války o peklo, jsem prostě měl určitou slabost, a tak jsem párkrát vzal nějakou drobnost pro něj nebo jeho lidi. Na mafiána, zvláště s ohledem na jeho původ, byl překvapivě férový a na svém písččku si udržoval slušný pořádek. Připadalo mi, že je možná jeden z těch, kdo opravdu uvěřili kecům o novém začátku a životě.

Světlem na konci tunelu byl drobný fakt, že mi Julda dlužil poměrně velkou laskavost. Ale asi to byla lokomotiva, protože on o tom faktu nevěděl a já stejně neměl hmatatelný důkaz čili minci...

Policajt dotelefonoval, vítězoslavně praštil telefonním sluchátkem a s úsměvem od ucha k uchu mi oznámil: „Jste oprávněni vám zabránit v útěku, dokud nedorazí SWAT tým!“

„To máte blbý, protože já nikam utíkat nebudu,“ prohlásil jsem a zapadl do křesla. „Ale dámu byste možná z budoucího místa zatčení mohli odvést,“ nadhodil jsem.

„Půjdu sama,“ zavrčela a natáhla se po balíčku bankovek, stále ležících na mém stole.

„Moment, to je důkazní materiál!“ namítl policista.

„Ne, to je moje!“

„Snad byste se nepokusil paní Archmustelové zabavit její kapesný, policisto? To jste gentleman?“ podivil jsem se. „Probudte mě, až dorazí SWAT,“ dodal jsem a zavřel oči.

A se zavřenýma očima jsem se snažil dál držet adrenalin na dost vysoké úrovni, abych zachoval klid a vymyslel, jak z toho vybruslit. Protože to čím dál víc zavánělo situací, jakým jsem se snažil za poslední roky vyhýbat, ale které tak milovala moje vnitřní bestie. Co mohlo být lepšího než pořádná divoká rvačka s mláďaty ze SWAT týmu, možná i s nějakými exkolegy?

Vzteklý boj proti naprosté přesile, ze kterého se sice odplazím portraný, zkrvavený a napůl mrtvý, ale s vědomím, že jsem pořád ten nejlepší?

Protože já jsem ten nejlepší, připomněl jsem si, abych zahnal stopy pochyb a držkování svého zdravého rozumu, který mi říkal, že pokud se neovládnu, v nejlepším případě budu muset zdrhnout z města, ale mnohem pravděpodobněji skončím v nemocnici roztrhaný na několik kusů.

Bylo by snadné zdrhnout teď hned, ale o to hůř by se mi z toho vykecávalo, protože...

Eh, protože, když odečtu démonické mafiány, se vlastně houby stalo. Kdybych se nenechal vytočit kombem dvou blbých policajtů a překvápem v podobě zoufalé sestřičky... No jo, uražená ješitnost a moje tvrdohlavá palice.

Uvědomil jsem si, že se mi policajt snaží něco říct. Zamával jsem na něj prstem, s očima stále zavřenýma, a jen zavřel: „Až budu zatčenej a bude u toho můj zákonnej zástupce.“ A začal jsem předstírat spánek tak dobře, až jsem asi opravdu usnul.

Probudil mě až příchod SWAT týmu, byť ve značně civilním podání. Místo dělobuchů, výstřelů a explozí se ozval jen povědomý hlas, který pronikl pod tlustou vrstvu předstíraného i opravdového spánku.

„Vstávej, Bý.“

Otevřel jsem oči. Ve dveřích postával otráveně se tvářící chlap ve vestě s insigniemi SWAT a OSO, oddílu speciálních osob, pod který SWAT patřil. Poznal jsem ho, i když naposledy jsem ho viděl jako mladé štěně, čerstvě naverbované ve chvíli, kdy se po dlouhých letech blížil konec mé povinné služby. Byl to nějaký dlak, smrděl psinou, ale spíš než normální vlkodlak byl něco jiného. Zavzpomínal jsem, ale nenašel v paměti nic, jen nejasný smích a vtípkování, že to malé dychtivé štěně bude nejspíš první známý exemplář policejního psodlaka. Jméno... něco polského? Pieprzensky? Ne, to byla nadávka... spíš Pietrowsky, tak něco.

„Kde máš ostatní?“ zeptal jsem se znuděně. Protože jestli mnou moji bývalí kolegové opovrhují natolik, že za mnou poslali jen tohle štěně...

„Mám tohle,“ zamával obálkou. „Ale šéf mi řekl, cituju, i když to s tím arogantním zkurvysynem nebude snadný, zkus ho přivést, aniž bys to vytáhl. Chtěls SWAT, máš ho tady. Takže buď zvedni zadek a nech se doprovodit na policejní stanici, kde tě vyslechnou a nejspíš zase pustí, možná i bez kauce, nebo vytáhnou tady ten zatykač a zatknou tě.“

Uškříbl jsem se na něj a přemýšlel, jestli mám adrenalin brzdit, nebo začít pumpovat na max.

„To by mohla být ta největší sranda, co jsem poslední dobou zažil,“ řekl jsem mu vyzývavě.

„Jo, je to sranda, protože úplně to samý, cos teď řekl, na slovo přesně, mi cestou sem v autě několikrát opakoval Bomba. Mám ho zavolat, nebo začneme férovku a počkáme, až vyleze z auta sám?“

Bomba. To trochu měnilo situaci, protože ta stará hromada šut-rů patřila mezi hrstku entit z města, u kterých jsem si nebyl tak úplně jistý, že bych je dal. Ne bez podpory pár žoldáků s pašovanými raketometry nebo po děsně dlouhé šichtě s průmyslovou sbíječkou a nákladáky, co by nonstop odvážely šterk, než bych se konečně provrtal k nějakému citlivému místu. Nejspíš bych musel trochu podvádět.

„Nájemný v tomhle baráku je blbě předražený a recepční je děsně jedovatá baba, ale zvykl jsem si tady a nechce se mi hledat novou čtvrt, kde bych si otevřel kancl. Tak jo, jdeme,“ postavil jsem se.

Hyperaktivní policajt Freddy vytáhl klepeta. Nevěřicně jsem se na něj podíval.

„Schovejte to, policisto, není zatčený a půjde na výslech dobrovolně,“ zarazil ho Pietrowsky unaveně.

„Ano, pane poručíku Pawlowski.“

Ha, skoro jsem se trefil. Moment, poručík? Opravdu, v naději na rvačku jsem si frčky na vestě nevšiml. To SWAT beze mě upadl natolik, že poručíka dělá takové štěně? A ne, nezdálo se mi to. Cítil jsem krev, a když jsem napnul smysly, tak i únavu a bolest. Štěně muselo dostat nedávno pořádný výprask nebo byl nějaký hodně ubohý typ dlaka, který nedokázal rychle regenerovat.

Nechal jsem se v klidu doprovodit ven a všiml jsem si, že dokonce napadá na jednu nohu. Ta dnešní mládež prostě nic nevydrží. Vlezl jsem do pancéřované policejní dodávky a zapadl do sedadla naproti velkému, žulovému, mechem olezlému balvanu na podlaze.

„Nazdar, Bombo.“

„Hm. Jsem se těšil,“ ozval se skřípavý hluboký hlas z několika pohybujících se vrstevnic a geologických zlomů.

„Někdy jindy, kde bychom nezdemolovali půlku města. Hele, vypadáš nějak nakřáple.“

„A ty vypadáš jako něčí starej tlustej fotr. Drž hubu, Bý.“

„Není nad přátelský slovo takhle po ránu.“

„Jak říká Bomba, drž hubu, Bý,“ zavrčelo poručické štěně a zabouchalo na přepážku do řidičské kabiny. Diesellový motor dýcha-
vičně naskočil a dodávka se pomalu rozjela.

„Nebýt tvý debilní natvrdlý palice, mohli jsme chrápat na kasár-
nách, takže na tvoje kecy nemáme ani jeden náladu. Šetři si síly, až
skončíš s normálama, chce s tebou mluvit šéf.“

Jízda městem tak probíhala v trapném tichu, během kterého jsem
se ale začal těšit na pořádnou hádku s dědkem, k jaké jsem neměl
příležitost už hezkých pár let. Na rozdíl od Bomby nepoužívali ko-
misaře za války k bombardování nepřátelských linií ze speciálně
konstruovaných vzducholodí. Rozhodně ale taky patřil do té maličké
skupinky osobností, se kterými by byla opravdová rvačka zajímavá.

Nebylo to poprvé, co jsem si vykoledoval příležitost k ochutnání
policejních postupů Norportu z druhé strany, ale jako vždycky to
byla neskutečná otrava a děsné plýtvání časem pro všechny zúčast-
něné.

Na okrsku mě za přítomnosti Pawlowského jako zástupce OSO,
ale bez zákonného zástupce, kterého jsem odmítl, zkoušeli grilovat.
Výslech vedl nějaký řadový detektiv z okrsku, kterého jsem nepo-
znával. Docela úspěšně se snažil hrát zlého policajta, jen mu k tomu
chyběl nějaký hodný.

„A co jste dělal, když jste odešel z baru?“

„Šel jsem domů.“

„Může vám to někdo potvrdit?“

„Jedině pánové Chandler a Marlowe.“

„A kde ty dva pány najdeme, aby nám to mohli potvrdit?“

„Ty nenajdete, jeden nikdy neexistoval a druhý je mrtvej už as-
poň dvě, spíš tři věčnosti.“

„Cože?“

„Kniha. Zapomeňte na to,“ mávl jsem rukou a doufal jsem, že to
udělá, protože vtípkovat zakázanou knihou asi nebyl úplně ideální
nápad. Detektiv se na mě vztekle zamračil.

„Můžu dostat kafe? Čtyři cukry, spoustu smetany?“ zadíval jsem se s nadějí na hrnek kafe, který měl před sebou detektiv a občas z něj provokativně maličko usrkl. S úšklebkem zavrtěl hlavou, schválně se zase napil a pokračoval v kolotoči.

„Takže popíráte, že byste následoval slečnu Innsernovou na křížovatkou Sedmé a Willisovy, kde jste ji přepadl.“

„Ano, popírám.“

„Takže muž odpovídající vašemu popisu, který podle očitých svědků ten čin spáchal a následně s unesenou zmizel v nejbližší temné uličce, byl kdo? Vaše ztracené jednovaječné dvojče?“

„To není možný.“

„Ne? Čekal bych přesně nějakou takovou blbou výmluvu.“

„Nemohlo to být moje dvojče. Jsme čtyřčata,“ řekl jsem mu naprosto vážně.

Vypěnil. „Já ti ty tvoje vtípky...“

„Klid,“ zarazil ho Pawlowski. „Tentokrát si nedělá srandu, opravdu jsou čtyřčata.“

Ale, odkudpak ví štěně tolik o mně a mých bratrech?

„Jenže Aaron ve městě nikdy nebyl, David emigroval před pár lety zpátky do vnějších světů a Charlie by už jako Bý neprošel, ne od doby, kdy se změnil na exotickou tanečnici Charlottu.“

Štěně o mně vědělo nějak setsakra moc.

„Cože? Váš brácha se nechal změnit na babu?“ vykulil na mě oči detektiv. Očekával jsem posměch a už jsem se začal ježít, ale k mému překvapení si povzdychl a řekl: „Tohle je vždycky smutný, když se to stane. Co ho to, u všech démonů i andělů, napadlo?“

„Jak to mám sakra vědět? Asi sežral něco zkaženého, co s ním nesouhlasilo. Další otázka?“ zavrčel jsem na něj.

„Vrátíme se k vaší konfrontaci se slečnou Innsernovou. Říkáte, že jste odmítl její snahy sbalit vás. Proč tomu nevěřím? Co dalšího ještě padlo? Čím jste jí vyhrožoval, že podle svědků z baru vyděšeně utekla?“

„Něčím, co je v kompetenci oddělení speciálních osob a po čem vám nic není,“ odsekl jsem a podíval se na dřímajícího Pawlowského.

„Jedině že by vám tady poručík dal podepsat všechny papíry a převedl vás pod OSO,“ dodal jsem vyzývavě.

„Nechte to být,“ řekl Pawlowski unaveně. Co je to sakra za dlaka, že při výslechu nebezpečného podezřelého pomalu spí na nohou? „Potenciální úhel OSO s ním probereme my, jakmile tady skončíme. Už se točíme dokola potřetí, nestačilo by to už?“

Detektiv vztekle rozhodil rukama.

„Jak mám sakra dělat svou práci...,“ zavrčel, ale pak mávl rukou. „Poznávčka už by měla být připravená, necháme svědky, ať se na něho kouknou, a pak si toho mizeru odvedte.“

„Poznávčka? Tak to šlo rychle...,“ poznamenal Pawlowski.

„Zmizelá švagrová šéfa Mustelů? Haló? Městský radní, jeden z nejbohatších chlapů ve městě... Dovedete si představit, pod jakým tlakem jsme?“

„Chcete si to vyměnit?“

Detektiv zaváhal. „Ne.“

A tak mě zavedli do místnosti s jednosměrným zrcadlem, kde už postávalo pár otráveně se tvářících policajtů v kabátu podobném mému.

„Sundejte mu ten klobouk,“ přikázal detektiv.

„Nic takovýho. K tomu klobouku mám hlubokej citovej vztah a nikdo mi ho sundávat nebude,“ zavrčel jsem.

„Bý, ty a tvoje ješitnost. Když tě ty vlasy tak serou, proč si je nebarvíš?“ povzdychl si Pawlowski a obrátil se k detektivovi. „Nikdy ten klobouk nesundává z palice, nejspíš ani ve sprše ne. A sám jste mi říkal, že svědkové mluvili o chlapovi v kabátě a klobouku.“

„Ale ostatní figuranti nemají klobouky...“

„Tak jim nějaký sežeňte, ať už to máme z krku.“

Zatímco jsem čekal, až se pochybní svědkové shodnou, a napínal uši, jestli něco neuslyším, prohlížel jsem se v zrcadle. Nijak jsem se nezměnil, prostě ne úplně velký, ale ramenatý, drsně vypadající chlap, vyloženě prototyp tvrdého detektiva... s velkou pivní vanou. Ech, měl bych si najít nějakého pořádného sparing partnera.

„Jo, to je von. Ty malý lstivý očička, ten ksicht jak dementní lasička, to je von,“ dokázal jsem rozeznat v šumu za zrcadlem. Já ti dám lasičku, ty šmejde, pomyslel jsem si vztekle.

„Jojo, vidíte ten nasranej výraz hladovýho úchyly? Jo, jsem si jistej, je to von.“

Někdy jsou super citlivé smysly opravdu prokletí. Je k nim potřeba i super silná schopnost sebeovládání, abyste při vyslechnutí neuctivé poznámky, kterou by vám ten podřadný šmejdo do očí nikdy neřekl, nevypěnili a nezačali řídit.

Šoupli mě zpátky do výslechové cely a chvilku se venku dohadovali.

„Takže identifikace byla úspěšná,“ začal detektiv.

„Jak tohle můžete pít?“ zeptal jsem se ho a zamával jeho polo-prázdným hrnkem. „Že je to studený, to bych přežil, ale tak hořký hnusný svinstvo...“

„Ty...!“ zasyčel na mě detektiv a vytřeštil oči, když jsem ten hnus v klidu dopil a hrnek zase odložil. A po celou dobu jsem toho provokativního gesta litoval, protože to kafe snad vařila legendární travička Maryša. Naštěstí můj metabolismus dokáže zvládnout i mnohem horší věci než kafe z plesnivých zrněk pité ze špatně umytého hrnku, ve kterém předtím nejspíš vařili rybí polívku.

„Kdyby v tom nebyl kofein, nechtěl by to ani hajzl spláchnout,“ prohlásil jsem znechuceně.

„Ty namyšlený arogantní...“

„... nevinnej kolemjdoucí,“ doplnil jsem za něj. „Máte svědky, kteří potvrdili, že jsem byl v tom blbým baru a bavil se s tou blbou krávou a ona pak vypadla. Fakt překvapení, pane detektiv, když jsem vám přesně to samý říkal.“

„A máme svědky...“

„Kteří si myslejí, že jsem to mohl bejt já, kdo jí pak popadl a sbalil, ale vsadím se, že jistí si nejsou, co? Chlap v kabátě, s kloboukem, asi tak velkej jako já, do ksichtu mu beztak neviděli...“

„Jak...“

„Dedukce, drahý W..., detektive,“ změnil jsem na poslední chvíli oslovení. „Protože kdybyste měli fakt důvěryhodného svědka, aby byla aspoň nějaká šance, že mi to můžete přišít...“

Dedukce. A taky ty někdy otravné super smysly, které vyslechly hádku i argumenty, kterými mě, k mému překvapení, bránil poručík super štěně.

„Jediná nejasná věc, co vám chybí, je napojení na speciální osoby, kterou stejně řešit nemůžete. Takže fakt nejjednodušší, pokud nejste masochista nebo sadista, bude, když mě s varováním, ať neopouštím město, pustíte a budete si mě držet v papírech jako možného podezřelého. Neříkejte mi, že nemáte hromady jiný práce, než abyste se otravoval s mizerou, jako jsem já?“

Nakráčel dovnitř už nalomený, a když si z jiného zdroje znovu vyslechl stejné argumenty, dorazilo ho to. Rozhodil rukama, zavrtil hlavou a odevzdaně řekl štěněti: „Odvedte si ho.“

Štěně bez dalších slov zamířilo chodbou pryč k výtahu, který vedl na OSO a do sídla SWATu. I po dlouhých letech plných alkoholu jsem se uvnitř policejního okrsku pořád vyznal, tím spíš, že skoro nic nezměnili, jen kompars obyčejných policajtů.

Byl jsem mimořádně spokojený sám se sebou, dokud mi štěně cestou k výtahu tiše neřeklo: „Jsem rád, že aspoň ty tvoje uši ti zůstaly. Nechtěl jsem mluvit moc nahlas, aby mu to nebylo nápadný, ale doufal jsem, že ti to dojde.“

Samolibost vytřeštila oči, já jen pokrčil rameny.

„Musím teda uznat, že mi přijde kapku divný, kolik toho o mně víš,“ prohlásil jsem klidně.

Chytil mě za rameno, obrátil mě k sobě a zavrčel: „Bý... býval jsi legenda. Věděl jsem o tobě všechno, co se dalo, už když jsi odcházel. Když mi před časem dával komisař tvoji složku, nebylo tam toho moc, co bych už nevěděl nebo si nedomyslel.“

Hm... Takže štěně ke mně, minimálně zamlada, vzhlíželo? To by se dalo... „O to víc je mi na blití, když vidím, co se z tebe stalo. Všichni jsme čekali, že si zkusíš civil, ten váš bláznivý nápad, že si

s bráchama založíte detektivní agenturu a pak se na to vykašlete a vrátíte se tam, kam patříte, do přední linie. A jak to dopadlo? Charlie to s váma ani nezkoušel, ty s Davidem jste se během půl roku do krve rozhádali a všichni tři jste akorát začali pomalu zapadat do sraček.“

Zamračil jsem se.

„Neobtěžuj se, nech si to pro šéfa. Ale kurva, Bý, podívej se na sebe a zamysli se! Stal se z tebe lenivý starý ochlasta, který sere na všechno a všechny kolem sebe a žije jen ze zbytků starý slávy. Kdy jsi naposledy udělal něco jiného, než jen naprázdno kecal a vyhrožoval? Kdy ses naposledy proměnil? Kdy sis aspoň s někým dal jen tak cvičně přes hubu?“

Chtěl jsem mu vmést do ksichtu nějakou nedávnou historku, jako třeba tu poslední úžasnou rvačku se skopčáckými ponorkáři, ale uvědomil jsem si, že to bylo... tak před pěti lety.

Mávl rukou a pokračoval dál chodbou k výtahu.

Zpytování svědomí není věc, která by mi byla přirozená, ale zatímco výtah pomalu a skřípavě mířil k nejvyššímu patru, pokusil jsem se o to. I když mě to držkování pěkně rozpálilo, musel jsem uznat, že by na tom něco pravdy být mohlo. Jak se mohlo stát, že jsem tak zchátral? Že by mě lenivost, neochota zaplétat se do všech těch idiotských a pokryteckých intrik ve městě a nedostatek pořádné výzvy fakt opravdu zavedly do upadající spirály, na jejímž dně byla stará, vyčpělá, tloustnoucí... dobrá, tlustá bývalá legenda? To se mi nezdálo, takže jsem dál pátral ve své paměti, jestli to není součást nějakého dlouhodobého plánu. Nepřevzal jsem nějakou roli a příliš se do ní nevžil? Ale ne, nic jsem nenacházel. Což samozřejmě nemuselo nic znamenat.

Krátkodobou paměť mám sice skoro dokonalou, ale dlouhodobou... Lidský mozek prostě není stavěný na víc než pár desítek let a nepoužívané vzpomínky časem vymizí. Moje převážně lidská hlava se v sobě snažila udržet o dost víc než pár desetiletí, o fragmentech cizích vzpomínek a následcích několika příliš blízkých setkání s entropickou magií

nemluvě. A tak jsem v ní měl kapku guláš, přestože jsem v rámci našeho bratrského plánu podstoupil částečný výmaz, než jsem se odvážil přihlásit na imigrační v Norportu jako další stará příšera, která hledá nový začátek. Nebylo to zase až tak neobvyklé, byť v našem případě jsme do toho šli s jasným vědomím, že dostaneme nabídku, která se neodmítá, a budeme muset odsloužit své v ozbrojených složkách.

Výtah zacinkal a škulb sebou, až mi to hnusné kafe zašplouchalo v žaludku a připomnělo mi, že ani já bych neměl vypít všechno, co se mi dostane pod tlapy.

Štěně se na mě podívalo a zavrčelo: „Bý, projednou se zkus ovládat a nesnaž se ho rozzuřit. Fakt na tebe nemáme čas.“

Ani jsem nic neodsekl, protože jsem se pořád ještě zkoušel hrabat v hlubinách své paměti, ale pod hromadou starých a často bolavých zbytečností nebylo... nic.

A tak jsem do šéfovy... sakra... komisařovy kanceláře nakráčel v pro mě nezvyklém introspektivním rozpoložení, místo abych byl radostně nažhavený vidinou pořádné hádky.

„Bý,“ zabručel dědek zpoza svého stolu. Starý medvěd dokázal vždycky, i když seděl za stolem, budit respekt, dokonce i u mě. Aura síly a autority prastarého generála Ivanu Beastieviči Grizzlijevovi zůstala, i když se v rámci projektu Norport transformoval na důstojného policejního komisaře.

„Komisaři,“ odpověděl jsem neutrálně. Uvědomil jsem si, že bych si ani za láhev medoviny nedokázal vzpomenout na jeho oficiální občanské jméno. Aspoň jsem mu neřekl šéfe, i když mě k tomu staré reflexy vybídly.

Kancelář se nijak nezměnila. Pořád to byla obrovská místnost s prosklenou stěnou, ze které mohl dědek zachmuřeně pozorovat své město a hlídat, aby se ubíralo směrem, který mu s ostatními otci a matkami zakladateli určili.

Akorát to kvůli smogu už neměl tak snadné. Policejní budova byla poslední stavba ve městě vztyčená s pomocí magie. Nějakou

dobu patřila mezi nejvyšší ve městě, ale hladina smogu za ty roky stoupla, a tak se převážně mohl dívat jen na černé mraky, zpod kterých prosvítala světla moderních, mnohem vyšších mrakodrapů.

I stará Aurora, komisařova komorná, služka, osobní strážkyně, možná milenka – nikomu jejich vztah nebyl úplně jasný –, pořád byla ta hromada svalů a sádla přibližně ženského tvaru nacpaná do uniformy připravená vyrazit na každého potíživistu jako suchozemská válečná křížnice na zteč. Ačkoli... kdysi zářivě rudé vlasy, stažené do jednoduchého účesu, mi připadaly méně jasné a barevné. Jen neutrální výraz plný skrytých výhrůžek a brutálního násilí sotva drženého na uzdě se vůbec nezměnil. Možná byl dokonce silnější.

A dědek, ačkoli vždycky působil dojmem lehce prošedivělého starého válečného medvěda, vypadal mnohem starší a... unavenější. Ha. Aspoň jsem nebyl jediný, kdo lenošením v civilizaci zchátral.

„Innsernová. Tvrdíš, že byla SO. Koktejlovému Thomasovi jsi řekl, že je vosí královna.“

„Kdybych do ní zaryl trochu víc, nejspíš by se mě pokusila ojet a oplodnit přímo v té hospodě,“ prohlásil jsem.

„Tak proč jsi ji nechal jít?“

„A co jsem měl dělat? Vyprovokovat ji, střílet do palice a zavolat si na stanici, že chci odměnu? Nebo ji přitáhnout živou, ať si mají na univerzitě s čím hrát? Místo toho jsem ji zkusil trochu vyděsit a poradil jí, ať vypadne z města.“

„Taky jsi ji mohl sežrat.“

„Cože?!“

„Nemám na takové prkotiny čas. Sežral jsi ji, Bý?“

Vztekle jsem se naježil.

„Odpověz. Pokud byla opravdu vosa, musel jsi ji vidět jako přirozenou kořist, musel jsi mít chuť.“

Než jsem stačil něco naštvanež namítnout, dorazil mě: „A nemluvím o tom, že bys ji zatáhl za roh a nacpal si břicho. Víš, o čem mluvím.“

Narovnal jsem se. Vždycky jsem měl podezření, že komisař o mně a mých bratrech ví víc, než dával najevo. A teď se mi to potvrdilo.

Správně si vyložil mé zaváhání a odfrkl si.

„Snad sis nemyslel, Bý, že o vás nevím? Že jsem si ničeho nevšiml? Několikrát jsem byl takhle malinký kousek od toho, abych vás nechal všechny tři zlikvidovat, ale občas se příšery vašeho typu hodily. Byli jste užiteční a nikdy jste nepřekročili čáru, za kterou bych už musel jednat. Takže... sežral jsi ji?“

„Ne, nesežral.“

„Sežral jsi v poslední době někoho jiného?“

„Ne.“

„Nesežral jsi nikoho od doby, co... měl Charlie ten problém se sukubou, že ano?“

Neodpověděl jsem. Nebylo co.

Dědek pokýval hlavou. Všiml jsem si, že si pohrává s něčím v dlaní, něčím kovovým.

„Opakuju, nemám na takové prkotiny čas.“

„Vosí princezna, která je švagrová hlavy jedný z rodin, je prkotina?“

„Ano,“ povzdychl si dědek. „I když je pro mě teď rodina Mustelů důležitější než kdy předtím, pořád je to prkotina. Bý,“ zadíval se na mě varovně a zase udělal své oblíbené gesto se dvěma prsty těsně u sebe, „byl jsem jen takhle malinký kousek od toho, abych nechal Bombu, ať tě rozmázne, a dal tvoji zdechlinu Mustelům jako omluvu.“

Zatracený dědek. „Ale?“ zeptal jsem se... a pro jednu si odpustil jakoukoli provokaci, odfrknutí nebo výzvu, kterou bych kohokoli jiného okamžitě počastoval jako předehtu pořádné rvačky.

„Ale byla to vhodná příležitost, jak tě sem přitáhnout a zkusit ti promluvit do duše.“

Chvilí jsem ho jen pozoroval a pak pokrčil rameny.

„Bý, někdo dělá ve městě potíže.“

Vyprskl jsem. „To někdo furt, š..., komisaři. Oba z toho faktu žijeme. Ve městě je vždycky někdo, kdo něco zkouší.“

„Ale ne na takové úrovni!“ zařval nečekaně dědek a vztekle bouchl pěstí do stolu. Pak ji rozevřel a vysypal na stůl, s čím si předtím hrál. Malé stříbrné mince se vztekle se tvářícím chlupatým obličejem,

malýma zlýma očičkama a tlamou se spoustou malých, ale ostrých zubů. Kde jich sakra dědek vzal tolik?

„Bý, poslední týdny vyškrabujeme dno hrnce. Půlka akčního týmu je mimo, někteří možná permanentně. Stavíme nové týmy z nováčků a bereme skoro všechno. Povolávám rezervisty. Jsem už tak zoufalý, že vážně přemýšlím o tom, že povolám i tebe...“

„No tak to moment!“ přerušil jsem ho našťvaně. „Smlouva jasně říká, že mě z rezerv můžete povolat jen v případě válečného stavu nebo pokud je ve městě vyhlášený stanný právo a...“

„Bý! My jsme ve válce! Jen se nám to zatím daří před městem tajit, a nejen před vyhořelými ožraly, kteří si ničeho nevšímají! Za poslední týden jsem byl několikrát takovýhle kousek od toho, abych radu k vyhlášení stanného práva donutil!“

Chvilí jsem si ho mlčky prohlížel. Jasně, poslední dobou jsem ignoroval, co se kolem dělo, ale přece...

„Kdo?“ zeptal jsem se.

„Já nevím! Ale tohle nemůže být souhra náhod, za tím musí někdo stát, nejspíš víc různých stran! Ale každý den, každý, máme démonická zjevení, většinou poblíž univerzity! A nemluvím o těch laciných třikrát naředených pitomcích s upilovanými rohy, kteří to táhnou s Arcitchořem!“

I když jsem byl, přiznejme si to, něco jako otřesený, i tak jsem se musel pousmát při zjištění, že jsem tu přezdívku nepoužíval sám.

„Čistokrevní démoni, plní pekelného ohně, jaké jsem naposledy viděl za minulé války! Technické služby odmítají vlézt do kanálů, protože mají ztráty jak na frontové linii, i když s sebou berou dobrovolníky z řad bažinných lovců! Dokonce máme hlášení, že jsou kolem města a občas i v něm vidět ti okřídlení idioti. Lidem, kteří sekali deset let dobrotu, ze dne na den přeskakuje a zkoušejí řídit jako za starých časů. Z každé možné díry vylézají kultisti, od unitariánů přes svědky Snílkovy až po úchylnosti, o kterých jsem v životě ani já neslyšel. Vztahy mezi nižšími rodinami se dostaly na takovou úroveň, že po sobě jejich šéfové málem střílejí přímo na radě, a podle

všeho je k tomu někdo provokuje! Zakladatelé začínají být nervózní a řvou na mě, ať s tím něco udělám. Něco z toho se občas dostane i do novin, i když u těch nejhorších věcí zatím *Kronika* drží basu a hubu. Copak jsi fakt oslepl a ohluchl, Bý?“

Pokrčil jsem rameny. Jasně, po hospodách se šeptalo o tomhle a tamtom, ty kanály jsem postřehl, ale předpokládal jsem, že na to SWAT naběhne.

„A nejsme to jen my! I ta hrstka okolních světů, se kterými máme rozumné vztahy, se rozpadá! Bouře zapomnění! Staré příšery! Nové gangy, které se objevily odnikud! Imigrační je přetížené, obě flotily nonstop na hlídkách... Je jen otázka času, kdy se nám město rozpadne jako domeček z karet!“

Možná je načase, aby ta prohnílá pokrytecká hra na civilizaci skončila, pomyslel jsem si, ale držel jsem hubu. I já to občas dokážu.

„Chápeš už, proč nemám čas obtěžovat se s jednou zmizelou možná vosou, i když je propojená s šéfem rodiny? Je dost možné, že se někdo snaží vyvolat válku mezi rodinami. Ale já sotva stíhám řešit případy, které hrozí likvidací celých městských čtvrtí!“

Odmlčel se. Vztekla tiráda mu vzala dech.

Rozhlédl jsem se po kanceláři. Štěně se apaticky opíralo o rám dveří, ale zjevně dávalo setsakra dobrý pozor. A Aurora... kdyby mohl vzteklý pohled rozpouštět, už by potřebovala hadr, aby mohla setřít mé zbytky z podlahy.

„Co ode mě chcete, komisaři?“

„Za prvé, vyřeš tuhle otravnou drobnost.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Bý! I kdyby ses z toho chtěl nějak vysmeknout, myslíš si, že tě Mustelové nechají na pokoji? Minimálně chci, abys to s nimi nějak urovnal, a tím nemyslím, abys jich hromadu pozabíjel! Jsou to smradlaví mizerové, ale Mustela je jeden z mála hlav rodin, o kterém si myslím, že se na něj dá spolehnout, pokud půjde město opravdu do háje. Už jen proto, aby si udržel svůj píseček. V ideálním případě tu jeho zatracenou švagrovou najdi nebo se z toho aspoň nějak vykecej.“

Hlavně se opovaž z toho udělat další mafiánskou čistku, jako když ses před pár lety pustil do Corellionho.“

Pokrčil jsem rameny.

„Budu o tom přemýšlet,“ řekl jsem nezávazně.

„Bý!“ podíval se na mě varovně a štouchl prstem do jedné z mých mincí.

„Rozumím tomu správně?“ zeptal jsem se.

„Klidně ti dám všechny... a přihodím svoje, pokud mi slíbíš, že se pak vrátíš do plné služby. Naprosto nutně potřebuju ranaře tvé úrovně. I když vypadáš sešle a vyžraně, pořád si myslím, že bys pár démonů zvládl i sám. Což se nedá říct o všech členech týmu, kteří mi zůstávají,“ zasmušil se.

„Budu o tom přemýšlet,“ zopakoval jsem znovu s naprostým klidem. „O případu Innsernový a návratu jedný mojí laskavosti, pokud ho vyřeším. I o... tý druhý nabídce.“

„Ech, ty tvrdohlavý mizero,“ zavrtěl dědek hlavou. „Víc z tebe asi nevyrazím, co? Možná jsem měl zkusit reverzní psychologii a přísně ti zakázat se v tom jakkoli štourat.“

Ušklíbl jsem se na něj. „Tuhle fintu jste už zneužil tolikrát, šéfe, že už bych na ni asi neskočil.“

Usmál se. „Starý dobrý časy...“

Úsměv dlouho nevydržel a vrátilo se obvyklé vzteklé bručení. „Teď vypadni, Bý. A přemýšlej rychle.“

Rozloučil jsem se cvrnknutím prstu do klobouku a obrátil jsem se k výtahu.

Štěně mě následovalo.

Ve výtahu jsem se na něj zadíval.

„Hele, se vši úctou k dědkovi, a v jeho případě to s tou úctou i já myslím v podstatě upřímně, vždycky měl tendence situaci nafukovat a drammatizovat. Jak je to ve skutečnosti? Jako jeden cynickej, zkušeněj policajt k druhýmu ve výslužbě?“

Zamžoural na mě. Chvilí to vypadalo, že skrytá lichotka nezabrala, ale pak se ušklíbl a pokrčil rameny.

„Je to tak na hovno, že bychom tě brali zpátky, a možná i horší trosky.“ Zvážněl. „Jo, je to zlý, ale pořád to nějak držíme pohromadě.“

Pokýval jsem hlavou.

Vytáhl zpod bundy papírovou složku.

„Policejní protokol. A imigrační papíry Innsernové.“

„Říkal jsem, že o tom budu přemýšlet.“

„Možná se ti bude líp přemýšlet, až si přečteš, že byla tak čistá vanilka, jakou jen ve vnitřních světech můžeš najít. Ani stopa po vose. A než začneš něco frflat o tom, že to někdo na imigračním poslal, tak ne. Sponzorovala ji oficiálně Archmustelová, takže si dávali pozor.“

Vrazil mi složku do ruky.

„Kopie, dělej si s tím, co chceš.“

Pokud byla čistá při imigraci, nemuselo to nic znamenat, ale množství různých scénářů narůstalo.

Zbytek cesty výtahem a pak ven z policejního okrsku jsem přemýšlel, až se mi z mozkových závitů kouřilo.

NOVINÁŘI A DÉMONI

Mluvčí Norportské ropné společnosti důrazně popřel tvrzení, že by jeden ze zdrojů bohatství města, rozsáhlá ložiska ropy pod západními bažinami, vysychal. Dočasné výpadky ropných produktů jsou údajně způsobeny nečekaným nárůstem spotřeby městského válečného loďstva, které zahájilo dlouho plánované rozsáhlé manévry, a snaha o elektrifikaci městské hromadné dopravy není reakcí na nedostatek ropy, nýbrž součástí dlouhodobého plánu na omezení smogu ve městě. „Pokud by snad začala hladina ropy ve vrtech klesat, prostě využijeme výsledky nedávných velmi úspěšných pokusů naší technické divize, provedených ve spolupráci s městskou univerzitou, které nad veškerou pochybnost dokázaly, že aplikací vhodné technologie může být ropa obnovitelný a trvale udržitelný zdroj,“ prohlásil mluvčí, ale odmítl s odvoláním na obchodní tajemství upřesnit, jak takový proces funguje.

Norportská kronika, 13. května 6V37 SND

Odfíkl jsem si a znechuceně se zadíval na čerstvý výtisk *Norportské kroniky*. Kromě nářeků na špatnou ekonomickou situaci, obvyklého nadávání na zkorumpovanou městskou správu a idiotských příběhů pseudocelebrit z řad městské smetánky jsem v novinách nenašel nic nového, až mi bylo líto, že jsem za ně zaplatil a tím přispěl pár drobáků na něco, co jsem vždycky považoval za drzý výsměch do ksichtu všem, kteří věřili na městské heslo – žádní bohové. Na každém

rohu postával někdo, kdo se vám snažil prodat hmatatelný důkaz naprostého pokrytectví, které se ani nesnažilo schovávat.

„Tady máš,“ hodil jsem noviny zpátky kamelotovi, od kterého jsem je před chvílí koupil. „Můžeš ten žvást plný špatný gramatiky a mizerný prózy s nulovou informační hodnotou střelit někomu dalšímu.“

„Špatná gramatika a mizerná próza? To je zajímavé, Bý, protože ti mám vzkázat od šéfa, že se ti blíží termín. A měl nějaké komentáře o pravopisných chybách a nedostatku kvalitní prózy,“ usmál se na mě kamelot.

Zamrkal jsem na něj. Nevěnoval jsem mu předtím pozornost, prostě další mladý smrad, který se ještě nehohlil a kterému přišlo vyřvávání a mávání novinami jako lepší práce než někde poctivě makat. Kamelot se na mě vesele ušklíbl. Ano, byla to ona. Dneska se na mě snad fakt domluvilo celé město.

Nevím, jak to ta zatracená baba dělá. Není to, aspoň myslím, fyzická proměna ani žádná iluze, v jakých si dřív liboval Charlie. Spíš to byla jen kombinace chytrých převleků a naprosto dokonale zahrané role, přesně jak to občas zkoušel popisovat David, který ale nikdy nebyl tak dobrý jako Veronika. A to říká opravdu hodně. Já jsem totiž jen málokdy ochotný uznat, že by někdo mohl být v něčem lepší než já nebo moje rodina. Mám setsakra dobré smysly, ale ta potvora, obvykle vystupující jako uhlazená, roztomilá investigativní novinářka, už mě napálila několikrát.

Maskování za kamelota bylo mnohem jednodušší než její obvyklé role. Když jsem se podíval pozorněji, bylo vidět, že má vlasy nacpané pod špinavou čepici, pytlovitě oblečení snadno skrylo její přece jen dívčí postavu, hlas kluka, který právě začal objevovat taje puberty... Nasál jsem vzduch a konečně identifikoval její vůni, šikovně zamaskovanou smradem čerstvého inkoustu, trochou pouliční špíny a laciným přípravkem proti akné. Jednoduché, ale stejně efektivní, jako když mě dostala v převleku za starého špinavého bezdomovce nebo mladého namyšleného hejska s perverzním knírem, který se mě pokusil najmout.

„Pochybuju, že to řekl takhle,“ zavrčel jsem.

„No jasně, bylo to pár odstavců nabubřelých deklamací o hrozbě zkázy, která dolehne na lenivé, něco o hrozivých předtuchách, náznak flashbacku, který jsem nepochopila... Klidně ti to odříkám slovo od slova i s jeho intonací...“

„Nemusíš se obtěžovat,“ mávl jsem rukou. „Jedna z mála výhod tohohle zatraceného města je, že musí jít přes prostředníky, místo aby mě otravoval a zkoušel vyděsit uprostřed temný uličky, zrovna když potřebuju vypustit pár vypitých piv, a rozhodně k tomu nepotřebuju popis třetí osobou z božské perspektivy.“

„To ti někdy udělal?“

Znovu jsem mávl rukou.

„Máš mi jen připomenout, že se blíží termín můj zatracený splátky, nebo chceš i něco jiného?“

„Interview?“ zeptala se s nadějí v hlase. „Nějaký komentář k tvému zatčení?“

„Nikdo mě nezatk!“

„Nebo ke zmizení slečny Wandy Innsernové, švagrové vlivného občana města? Nějakou publikovatelnou poznámku o děsivém stavu města a dnešní mládeži? Vzpomínání zasloužilého seniora na téma, jak za jeho mladých časů bylo všechno lepší, whisky levnější, med sladší?“

Zamračil jsem se na ni. Měl jsem s ní v minulosti pár srážek i něco jako kšeftů, párkrát ze mě dokonce vytáhla nějaké staré historky, ale vždycky jsem si ji raději držel od těla. Jednak kvůli tomu, co byla, a hlavně pro koho pracovala, ale taky mi něčím připomínala Fumi. S takovými ženskými jsem se raději nechtěl nijak sblížovat, a zároveň jsem pro ně měl naprosto automaticky slabost. A jakékoli plány na pěstování bližších kontaktů definitivně pohřbil její zatracený šéf při jednom z mála našich osobních hovorů, které od chvíle, kdy jsem se nastěhoval do tohohle mizerného města, proběhly.

Ucítil jsem ale příležitost, nebo spíš potenciál, který by se možná dal využít. Pokrčil jsem rameny a zamýšleně se na ni zadíval.

„Možná bych měl zájem o nějaký informace,“ nadhodil jsem.

Usmála se, zvedla prst a řekla: „Momentik.“

Složila na zem balík novin a odběhla pár kroků do nejbližší boční tmavé uličky. Zavrtěl jsem hlavou. Občas jsem přemýšlel, kterého šíleného zvráceného génia si město najalo na plánování rekonstrukce, protože taková vhodná ulička byla skoro na každém kroku. Architekt musel dostat jako bokovku pořádný bonus od cechu pouličních přepadávačů a asociace pouličních prodejců nelegálního zboží baleného do malých igelitových pytlíků.

Zmizela mi za rohem a téměř okamžitě se vrátila, stále v režimu klackovitého uhrovitého teenagera, který s povzdechem sebral noviny, podíval se na mě a ukázal palcem za sebe.

Veronika tam stála ve svém obvyklém kostýmku se sukni ke kolům a zapalovala si mentolovou cigaretu v honosně vypadající špičce. Věnoval jsem pravému kamelotovi znechucený pohled a vyrazil za ní.

„Tak copak bys rád věděl, Bý?“ vyfoukla kouř, když jsme pooděšli kousek dál do ústraní poskytovaného popraskanou cestou pokrytou kašovými zbytky z poslední přeháňky.

Špína a falešné akné jí z tváře zmizely, nahradil je náznak make-upu a rtěnka a voněla jako dáma ze společnosti, která trochu moc pije a kouří. Zvlášť ta změna pachu mě fascinovala, ale iluze to nebyla.

„Někdo se na mě snaží hodit únos tý ženský. Co o ní víš?“

„Wanda Innsernová, občanka města skoro týden, než beze stopy zmizela? Něco málo... co za to dostanu?“

„Nejspíš nic, pokud se nedozvím něco nového. Víím o rodinném spojení, víím, co je zač její švagr.“

Brzdící auto. Cvakající dveře. Kroky. Lehoučký zápach síry... a střelného prachu. Pižmo. Šustění novin, jak se kamelot radši sbalil a vyrazil prodávat pochybnou pravdu někam jinam.

*